

Paapan joulukalenterin 19. luukku

Isoisäni eli paappani on kirjoittanut alla olevan tekstin 2000-luvun alussa minulle ja siskolleni osana joulukalenteria, jossa hän muisteli omaa lapsuuttaan 1940-luvulla eräässä Eteläpohjalaisessa pitäjässä. Joulukalenteri pohjaa postikortteihin, joita alunperin paappani sisko (isotätini Maija) lähetti äidilleni ja tädiilleni erään joulun alla 1970-luvulla. Niin paappa kuin Maija-täti ovat olleet keskeisiä vaikuttajia intohimoiselle lukuharrastukselleni sekä opettajan ja kirjallisuuden opintoihin hakeutumiselle. Kiitokseksi heille, tässä pieni pala sukuni joulumuistoja teidän luettavaksenne. <3:llä Helka

Jouluohjelmien harjoittelu oli aloitettu jo ajat sitten. Mitä lähemmäksi suuri kuusijuhlapäivä tuli, sitä enemmän alkoi jännittää. Me klopit olimme kovin huonomuistisia ja varmaan vähän huonosti ehdimme lukeakaan osiamme, mutta tyttöhan osasivat kaikkien osat ulkoa ja kuiskasivat sitten meille. Väliin toimi opettajakin kuiskaajana, kun muilta toimiltaan ehti. Veistosalissa nimittäin kävi niin ankara kuhina ja suhina, kun toiset riisuivat peikkopukuja, toiset pukeutuivat tontuiksi tai enkeleiksi ja kaikki oli suloista sekamelskaa.

Kun kankaat olivat kiven alla, tehtiin esimerkiksi tonttulakit kreppipaperista, tietenkin punaisesta. Kun sitten tonttuleikissä tuli vähän hiki, kun yllä oli flanellinen aluspaita ja kunnan villainen päällyspaita, levisi kreppipaperin punaväri pitkin naamaa ja koko tonttulakki oli mennä pilalle. Näytelmiin eläydyttiin niin täysillä, että varmaan kukin oli juuri oikeasti se kulloinenkin roolihahmo. Kaiken kaikkiaan joulun sanoma välittyi meistä varmaan ihan aidosti; eivät kai muuten kaikki kylän asukkaat olisi tulleet paikalle vuodesta toiseen, oli perheessä koululaisia tai ei. Se oli meidän juhlamme, jonka me teimme myllykoskelaisille. Tunteella.